

... EL NEN NO FA CAS A LES NOSTRES ORDRES (2-7-2014)

Ens costa acceptar que el fill qüestionari l'autoritat dels pares, encara que tingui raons per fer-ho. És important tenir en compte que la imposició del nostre criteri impedeix qualsevol aprenentatge. Només ens serveix per descarregar la impotència quan el nostre fill ens qüestiona. Possiblement, el nostre fill farà cas per por a les repercussions, però no haurà après cap lliçó.

Quan un nen no fa allò que li demanem, pot ser perquè no pot, no en sap o no vol. Si no pot, l'hauré d'ajudar a fer-ho. Si no en sap, l'hauré d'ensenyar, acompanyant-lo fins que en sigui capaç. Si no vol, l'hauré de motivar, amb estratègies com convertir el que li demanem en un joc (parant taula amb ell) o bé fent-li entendre els avantatges que reporta el fet de fer-ho («acaba aviat i així podrem jugar»). De vegades el nostre fill no considera prioritària la demanda que li fem i això ens costa d'acceptar.

L'altre dia el meu fill em va demanar que jugués amb ell i li vaig dir que no em venia de gust. Va marxar decebut, jo no ho vaig considerar prioritari i ell no podia obligar-m'hi, per jerarquia. Si m'hi hagués obligat, potser hauríem jugat, però no hagués après que el proper cop que m'ho demani, voldré jugar. El que va fer el meu fill va ser transmetre'm les ganes que tenia de jugar, i així em vaig adonar que en aquell moment no tenia res més important a fer.

Imposar la nostra voluntat pot fer que les coses es facin al moment, però no servirà per establir una pauta de comportament estable.

IMPOSAR LA NOSTRA VOLUNTAT POT NO SERVIR-NOS PER ESTABLIR UNA PAUTA DE COMPORTAMENT ESTABLE